

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. β' 1-12)
14 Απριλίου 2024

Όσο πλησίαζε, αγαπητοί αδελφοί, η ημέρα της σταυρικής Του θυσίας, ο Χριστός προετοίμαζε τους μαθητές Του για τα επερχόμενα γεγονότα. Για δεύτερη φορά άκούσαμε σήμερα στο τέλος του ανάγνωσης την προαναγγελία αυτή για το Πάθος προς τους μαθητές. Αλλά πριν απ' αυτήν άκούσαμε, πάλι απ' το στόμα του Χριστού, μία έμμεση προαναγγελία για το ίδιο πράγμα.

Όταν ολοκληρώθηκε η σκηνή της Μεταμορφώσεως πάνω στο όρος Θαβώρ μπροστά στους τρεις μαθητές και στους δύο αγίους απ' την Παλαιά Διαθήκη, ο Χριστός διέταξε τους τρεις μαθητές να κατέβουν κάτω. Οί μαθητές είχαν εκφράσει την έπιθυμία να παραμείνουν στην κορυφή του όρους, επειδή θέλγονταν απ' την παρουσία του Θεού, επειδή προγεύονταν τον παράδεισο. Ο Χριστός όμως έκρινε ότι έπρεπε όπωςσδήποτε να κατεβούν κάτω.

Στην πεδιάδα λοιπόν έπικρατούσε ένα σκηνικό έντελως διαφορετικό απ' την γλυκύτητα της παρουσίας του Θεού. Ένας πατέρας είχε φέρει το παιδί του στους έννεα μαθητές, σε αυτούς που δεν άνέβηκαν στο Θαβώρ για την Μεταμόρφωση, και τους παρακαλούσε να άπαλλάξουν το παιδί του απ' το δαιμονικό πνεύμα που το βασάνιζε απ' την μικρή παιδική του ηλικία. Δυστυχώς, οί μαθητές αυτοί, κατά την διάρκεια της άπουσίας του Χριστού στο όρος της Μεταμορφώσεως, δεν κατόρθωσαν να φέρουν άποτέλεσμα και το δαιμόνιο έξακολουθούσε να βασανίζει το παιδί. Ο Χριστός εκείνη την στιγμή εξέφρασε μια έντονη δυσaréσκεια και άποδοκιμασία για όλη αυτήν την κατάσταση. Πριν λοιπόν ο Χριστός πραγματοποιήσει το θαύμα, όπως του ζήτησε εκείνος ο ταλαιπωρημένος πατέρας, είπε με έντονο ύφος τα παρακάτω λόγια: «Ω γενιά άπιστε και διεστραμμένη! Μέχρι πότε θα σάς άνέχομαι; Μέχρι πότε θα βρίσκομαι ανάμεσά σας;»

Με αυτά τα λόγια ο Χριστός εκφράζει την έντονη άποδοκιμασία Του για την κυριαρχία των δαιμονικών δυνάμεων πάνω στον κόσμο και στην ζωή των ανθρώπων. Διαφορετικό ήταν το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Για την ζωή προώριζε ο Θεός τα δημιουργήματά Του και όχι για τον θάνατο. Την αίώνια ζωή και την άφθαρτη δόξα έπιθυμούσε να τους μεταδώσει, όχι την καταστροφή και τον θάνατο. Ένοχλει τον Χριστό ότι στον κόσμο κυριαρχούν οί δαιμονικές δυνάμεις. Το παιδί βασανιζόταν εκείνη την στιγμή με την επίδραση του πονηρού πνεύματος μπροστά στα μάτια όλων. Όλους

κατελάμβανε ὁ φόβος ὅτι ἀνεξέλεγκτες ἀόρατες δυνάμεις ἀπεργάζονται τὴν καταστροφή. Οἱ δυνάμεις αὐτὲς φαίνονται νὰ εἶναι ἰσχυρὲς καὶ νὰ μὴν ἐμποδίζονται στὸ ἔργο τους. Ὁ δυστυχησμένος ἐκεῖνος πατέρας παρεκάλεσε τοὺς ἐννέα μαθητὲς νὰ ἀπελευθερώσουν τὸ παιδί του ἀπ' τὴν καταδυνάστευση τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ οἱ μαθητὲς αὐτοὶ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Λίγο ἀργότερα, ὅταν ρώτησαν τὸν Χριστὸ γιατί δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐκδιώξουν τὸ δαιμόνιο, Ἐκεῖνος ἀπέδωσε τὴν ἀποτυχία τους στὴν ἀπιστία. Ἡ πίστη τους ἦταν ἐλαττωματικὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν τὴν δύναμη νὰ νικήσουν τὴν δύναμη τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἔλλειψη αὐτὴ τῆς πίστεως σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Θεό. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κενὸ ἀφήνει τὸν χῶρο ἐλεύθερο γιὰ νὰ δραστηριοποιεῖται ὁ ἐχθρὸς.

Ὁ Χριστὸς κρίνει ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν εἶναι αὐτὸ πὸ ἔχει σχεδιάσει καὶ αὐτὸ πὸ ἐπιθυμεῖ ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσει τὰ πράγματα νὰ ἐξελίσσονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς ἀναλαμβάνει δράση γιὰ νὰ ἀντιστρέψει αὐτὴν τὴν κατάσταση. Καὶ αὐτὴ ἡ δράση κορυφώνεται στὴν Σταυρικὴ Θυσία. Γι' αὐτὴν τὴν θυσία ὁ Χριστὸς μὲ πολλοὺς τρόπους προετοιμάζει τοὺς μαθητὲς Του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πὸ τοὺς ἔλεγε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ περιλαμβάνονται καὶ τὰ λόγια αὐτά: «Τώρα (δηλαδὴ μὲ τὴν σταυρικὴ Μου θυσία) γίνεται ἡ δίκη αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ὁ κοσμοκράτορας αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ νικηθεῖ καὶ θὰ χάσει τὴν δύναμή του». Ἡ Ἐκκλησία μας πιστεύει ὅτι μὲ τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, σὲ συνδυασμὸ βεβαίως μὲ τὴν Ἀνάσταση, πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκθρόνιση καὶ ἡ ἀποδυνάμωση τοῦ διαβόλου ἀπὸ τὸ βᾶθρο τῆς ἐξουσίας του πάνω στὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἴσως γιὰ μᾶς ἡ πρώτη ἐντύπωση ἀπ' τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι ὅτι τὸ κακὸ θριάμβευσε. Καὶ ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἔγκλημα στὴν ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἀπέδειξε τὴν πλήρη ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὅσο καὶ ἂν ὑπερηφανεύεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε κατορθώματά του, ἀπὸ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς πλευρᾶς εἶναι χρεωκοπημένος. Ὁ κόσμος αὐτὸς πὸ ἀπέρριψε τὸν Χριστό, εἶναι καθαρὴ ματαιοπονία νὰ περιμένει νὰ λυτρωθεῖ ἀπ' τὰ πολλαπλὰ ἀδιέξοδά του μόνο μὲ τὶς δικές του δυνάμεις.

Ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸν Σταυρὸ ἔρχονται σὲ ἀ-πόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν φιλαυτία καὶ τὴν ἀνυπακοὴ τοῦ Ἀδάμ. Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ διόρθωσε τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα ἐκείνης τῆς συμπεριφορᾶς. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Σταυρὸ Του θανάτωσε ἐκεῖνον πὸ μᾶς εἶχε θανατώσει, δηλαδὴ μᾶς χάρισε τὴν ἀληθινὴ ζωὴ.

Ὅπως εἶδαμε σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς ἔσπευσε νὰ κατεβεῖ ἀπ' τὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, ἐπειδὴ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ ὀλοκληρώσει τὸ ἔργο Του μὲ τὴν σταυρικὴ θυσία. Αὐτὴν τὴν ἀλήθεια μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση κατὰ τὴν

περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἡ σωτηρία μας πηγάζει ἀπ' τὸν Σταυρό. Ἄν ὅμως καὶ ἑμεῖς δὲν ἀγωνισθοῦμε «ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία», δὲν θὰ μᾶς δοθεῖ.

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]